

Arrest

nr. 338 114 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) april 2008.

1.2. Verzoeker dient op 2 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Verzoeker wordt op 10 februari 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 maart 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, Hakmat Khan Momozai, verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. Jij bent geboren op 6 april 2008 in het dorp Shahidan van het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Jij hebt twee broers en twee zussen. Eén broer is overleden in een auto-ongeval. Jij woonde in een grote woning met het gezin, met aan weerszijde, de families van jouw drie paternale ooms. Jij ging ongeveer vier jaar naar school in het dorp. Jij ging elke ochtend naar de moskee om te bidden en om religieuze lessen te volgen. 's Avonds volgde jij een privé cursus om een betere opleiding dan te krijgen. Daar leerde je lezen en schrijven in Pashtou.

Zowel jouw vader, als jouw drie paternale ooms., K. en R. waren werkzaam voor de voormalige overheid. Uw vader diende in het leger. Jouw familie werd sinds jij je kan herinneren bedreigd door de Taliban, echter konden zij jullie familie niets doen ten tijde van de vorige regering. Ook de dorpelingen die spioneerden voor de Taliban konden jullie niet raken door de macht die jullie familie had. Jouw ooms I. en K. waren daarnaast losbandige mannen. Eén van hen had twee meisjes uit het dorp aangerand. Hierdoor geraakte jouw familie verwikkeld in een bloedwraak; de families van de meisjes bedreigden jullie familie. Ongeveer twee maanden voor de machtsovername door de Taliban (15 augustus 2021) verliet jij samen met je oom I. Afghanistan, gezien jij je ook bedreigd voelde door al deze problemen.

Toen de machtsovername van de Taliban (15 augustus 2021) plaatsvond, dienden jouw vader en oom K. de wapens neer te leggen en keerden ze terug naar het dorp. Aldaar werden ze op hetzelfde moment doodgeschoten. Jij kwam, ongeveer twee maanden, hun dood te weten, omdat jouw familie je wilde sparen.

Jouw oom R. vluchtte enkele dagen na de machtsovername naar Pakistan met zijn gezin. Jouw moeder, broers en zussen verhuisden naar Surkha Khan om uit de handen van de dorpelingen en Taliban te blijven.

Jij reisde met je oom I. via Nimroz, Pakistan en Iran tot Turkije, waar jij ongeveer drie tot drieënhalve jaar in Istanbul hebt gewoond en er in fabrieken hebt gewerkt. Vervolgens reisde jij verder via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Zwitserland tot Frankrijk. In Frankrijk, Parijs, verbleef je vijftien dagen bij je schoonbroer A.. Vervolgens reisde je naar België waar jij een verzoek om internationale bescherming indiende op 2 oktober 2024.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij kopieën van volgende stukken neer: de beëindiging van het contract van je vader, de achterkant van de legerbadge van je vader, een aanwezigheidsattest bij het leger van je vader, een deelnameattest van ICRC, drie trainingscertificaten van je oom R., een taskara van je oom R., een certificaat van je R., een badge van je oom I., een bankkaart van je oom I., een taskara van je vader, je eigen taskara, vijf foto's van je ooms en vader en een taskara van een oom. Na je persoonlijk onderhoud leg je nog foto's van je verblijf in Turkije alsook een oude familiefoto van je vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Jij baseert je verzoek om internationale bescherming op de werkzaamheden van je vader en ooms bij de voormalige overheid en de problemen die zij en jouw familie hierdoor kenden, alsook op de problemen die jouw twee ooms I. en K. veroorzaakten.

Allereerst kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent **de werkzaamheden van jouw vader** en ooms; dit omwille van onlogische en tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaar jij over jouw vader dat hij een opleider was in het opleidingscentrum van Kabul. Jouw verdere verklaringen over zijn werkzaamheden blijven desondanks algemeen en vaag. Zo stel je dat hij verschillende wapens gebruikte en naar verschillende plaatsen ging om te vechten. Tijdens zijn verlof wilde hij rusten, zo vervoeg je. Je weet overigens niet sinds wanneer hij dit werk deed. Meer doorgevraagd naar de opleidingen die hij gaf, vertel je dat hij les gaf over SPG-9 en mortieren (CGVS, p.20). Echter, wanneer je gevraagd wordt te vertellen hoe hij lesgever is geworden of hoe hij al deze kennis aanvankelijk heeft vergaard, ontwijk je de vraag en blijft jouw antwoord aan de oppervlakte. Voort stel je nog dat iedereen in het dorp op de hoogte was van jouw vaders werk, dat hij op zijn werk een uniform droeg en dat hij soms van woensdag tot zaterdag thuis was, soms van donderdag tot zaterdag en soms kwam hij slechts één keer om de twee maanden naar huis (CGVS, p.21). Concluderend kan worden gesteld dat jij niet veel bijzonderheden kwijt kan over jouw vaders werk en jij diens voorgehouden beroepsprofiel aldus niet aannemelijk maakt. Ook al was jij nog vrij jong op het ogenblik dat jouw vader aan het werk was, dan nog moet jij als zoon bepaalde zaken in familiekring hebben opgevangen of aan jouw vader zelf vragen hebben gesteld over diens werkzaamheden. Zeker nadat jij stelt dat hij omwille van zijn werk zou zijn gedood, moeten er nog meer vragen bij jou zijn gerezen en mag in alle redelijkheid worden verwacht dat jij via de rest van de familie (jouw ooms of moeder) alsnog bepaalde zaken bent te weten gekomen en/of dienaangaande zelf vragen hebt gesteld, gelet op de impact hiervan op jouw eigen leven. Aangezien jij dan ook nog samen met één van jouw ooms uit Afghanistan bent vertrokken en hebt gereisd, kan niet worden aangenomen dat jullie niet (meer) over jouw vader en diens werk zouden hebben gebabbeld. Jouw verklaringen ter zake zijn dan ook onvoldoende.

Voorts leg je enkele stukken neer ter staving van zijn werkzaamheden, zoals het werkcontract van jouw vader, de achterkant van zijn legerbadge, een aanwezigheidsattest en enkele foto's. Het betreffen vooreerst enkel kopieën, waarvan noch de herkomst noch de authenticiteit kan worden nagegaan, de leesbaarheid bijzonder beperkt is en bijgevolg weinig bewijswaarde hebben. Verder blijkt dat de kopie van diens legerbadge (zie helemaal onderaan het document) een Engelse schrijffout bevat, namelijk 'catagory' in plaats van de juiste schrijfwijze 'category'. Dit zet de geloofwaardigheid van het stuk reeds op een helling. Ook de foto's brengen niet veel bij: jij kan namelijk niet aantonen dat de man op de beelden effectief jouw vader betreft. Foto's hebben immers weinig of geen bewijswaarde aangezien geenszins duidelijk is waar, wanneer en/of in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze beelden werden genomen; al dan niet in scène werden gezet. Je legt een 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van je vader neer, doch opnieuw betreft het enkel een kopie, en kan hieruit niet worden afgeleid of dit effectief dezelfde persoon betreft als op de foto's en/of de andere neergelegde documenten. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Tot slot merkt het CGVS op dat dit allen kopieën betreffen. De bewijswaarde van kopieën, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, is überhaupt beperkt. De stukken kunnen bijgevolg niet aantonen dat jouw vader effectief bij de ANSF werkzaam was als opleider.

Ook **de werkzaamheden van jouw oom I.** blijken weinig geloofwaardig. Zo stel je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk dat jouw oom op de luchthaven van Bagram werkzaam was samen met de buitenlandse troepen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens verklaar jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS het volgende: Hij werkte een tijdje in Bagram in de gevangenis en was betrokken om de gevangenen te slagen en vervloeken. Hij heeft zelfs de hoofdleder van de zelfmoordaanslagen vervloekt, zijn naam is Hakan" (CGVS, p.12). Jij vervolgt dat hij een soldaat was en dat hij daar af en toe ging bewaken. Voorts vocht hij ook op andere plaatsen (CGVS, p.12). Verduidelijking gevraagd over deze inconsistentie aangaande diens preciese taken ontken jij de vorige verklaringen. Je stelt dat jij ook bij de DVZ hebt gesproken over de gevangenis van Bagram (CGVS, p.22). De loutere ontkenning van jouw voorgaande verklaring biedt geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarenboven heb jij een kopie ontvangen van de vragenlijst (zie ontvangstbewijs vragenlijst d.d. 18/12/2024 in het administratief dossier) en had je aldus de kans - al dan niet met de hulp van jouw voogd en/of advocaat - om dit na te lezen en, indien nodig, correcties door te geven aan het CGVS nog voor jouw persoonlijk onderhoud plaatsvond. Echter, ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd jou gevraagd hoe het onderhoud bij de DVZ was verlopen, waarop jij antwoordde dat het goed ging. Wanneer je gevraagd wordt of je correcties wilt doorgeven over dit interview, stel je van niet (CGVS, p.5). De

badge en de bankkaart die jij neerlegt van jouw oom betreffen andermaal kopieën en zijn opnieuw bijzonder vaag en niet leesbaar. De stukken kunnen bijgevolg niet aantonen dat jouw oom effectief bij de ANSF werkzaam was; datzelfde geldt voor de foto die jij toont. Na het persoonlijk onderhoud leg jij - op vraag van het CGVS - stukken neer van jouw verblijf in Turkije, waaronder drie foto's met je oom I.. Deze foto's tonen geenszins diens voormalige activiteiten bij het Afghaanse leger aan.

Vervolgens, ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wissel je van verklaringen en zijn deze niet gelijklopend. Zo stel je dat je oom I. wel degelijk in Bagram heeft gewerkt waar hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p.23). Om meer verduidelijking gevraagd, stel je het volgende: "Ik zei nooit dat hij in de gevangenis werkte, maar in Bagram. De gevangenis waren in de verschillende provincies van AFG, in alle 34 provincies." (CGVS, p.24). Gewezen op je voorgaande verklaringen, nl. dat je toen stellig was dat je oom Imran een tijdlang in Bagram in de gevangenis had gewerkt, geef je toe je dat inderdaad jouw verklaringen zijn. Je herhaalt dat je oom de gevangenen in de gevangenis van Bagram heeft geslagen en toegetakeld (CGVS, p.24). Je steeds wisselende verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw relaas op dit vlak. Dat jij er op wijst dat in het Pashtou er twee verschillende woorden voor 'gevangenis' bestaan, nl. 'zندان' en 'mahbaz', verandert niets aan de vastgestelde inconsistentie (CGVS, p. 26).

Naast deze flagrante incoherenties, blijven jouw verklaringen erg vaag over het werk van je oom I.. Jij verklaart dat je een lange tijd hebt samengewoond met I. in Turkije, ongeveer drie jaar (CGVS, p.12 & p.18). Het is wel erg merkwaardig dat jij bijgevolg stelt hem nooit te hebben bevraagd over zijn werkzaamheden. Wanneer het CGVS jou wijst op het belang van deze informatie in kader van jouw asielprocedure, en je bijgevolg vraagt of jij je oom I. hebt gebeld of een bericht hebt gestuurd om meer informatie te verkrijgen, vertel je dat je twee of drie keer hebt gebeld met hem sinds je in België bent. Wederom word je gevraagd of jullie over zijn werk hebben gesproken, waarop je stelt van niet (CGVS, p.23). Dat dit niet is gebeurd, ook al speelt jouw oom en diens vroegere beroepsactiviteiten een niet onbelangrijke rol in jouw relaas, is frappant.

Wat verder **de werkzaamheden van jouw oom R.** betreft, verklaar je dat hij als 'ranger truck' chauffeur voor iemand heeft gewerkt. Gevraagd voor wie, verklaar je dat hij voor verschillende eenheden, het leger, een militie en de openbare orde werkte, wat andermaal een bijzonder vaag en onduidelijk antwoord is. Hij reed ook met een tank en af en toe met een andere wagen, zo vervolg je (CGVS, p.23). Je stelt dat hij werkzaam was in de provincie Nangarhar in de stad Jalalabad (CGVS, p.24). Gevraagd of hij een bepaalde rang had bij het leger of de politie als chauffeur, stel je ineens dat hij bij de Amerikanen werkte, waar hij reed met ranger trucks. Hij werkte voor een commandant, zo stel je, doch weet je de naam van de commandant niet. Het is wel bijzonder onaannemelijk dat jouw oom als truckchauffeur zowel voor de Afghaanse overheid als een bepaalde militie - die zich tegen de regering kantten - zou hebben gewerkt. Je benadrukt dat je de documenten van zijn werkzaamheden reeds hebt voorgelegd (CGVS, p.25). In dezer leg je kopieën neer van een deelnameattest van een EHBO cursus van ICRC, vier trainingscertificaten, zijn taskara en enkele foto's. Nogmaals wijst het CGVS op bovenstaande vaststellingen aangaande documenten, en het voorleggen van (wazige) kopieën en foto's (cfr supra).

Overigens zou R. volgens jouw verklaringen twee of drie dagen na de machtsovername samen met zijn gezin via Koeweit naar Pakistan gereisd, waar ze tot op heden verblijven (CGVS, p.25). Jouw moeder, broers en zussen zijn volgens je verklaringen enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud naar Pakistan gereisd, waar ze jouw oom R. hebben vervoegd. Je stelt dagelijks contact te hebben met je moeder via WhatsApp (CGVS, p.13). Hieruit kan het CGVS concluderen dat jij via dit kanaal meer informatie had kunnen vergaren omtrent de werkzaamheden van je oom R., indien jouw verklaringen over de locatie van je familie op de waarheid berusten (cfr .infra).

Tot slot word je gevraagd naar **de werkzaamheden van jouw oom K.** Hij was een soldaat in de gevaarlijkste provincies zoals Sar-e-Pol, Samangan, Zabul en andere (CGVS, p.26). Gevraagd wat hij precies deed in de gevaarlijke provincies, antwoord jij: "Hij was een soldaat en ging naar daar om te vechten. Hij was niet naar daar gegaan om te zitten. Hij was een soldaat en werd geacht om te vechten." (CGVS, p.26). Jouw laconieke antwoord, gecombineerd met jouw erg vage verklaringen, geven de indruk aan het CGVS dat jij geen medewerking te verlenen om dit alles zo goed mogelijk te duiden. Wanneer je gevraagd wordt over de locatie van de gevechten, of jouw oom eerder aan controleposten stond of iets anders, kan jij plots wél een antwoord bieden: hij zou gestationeerd zijn geweest op verschillende controleposten in verschillende provincies zoals Kandahar en Helmand (CGVS, p.26). Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat jij ter plekke iets verzint en bijgevolg geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. **Concluderend kan het CGVS geen geloof hechten aan jouw verklaringen omtrent de werkzaamheden van je vader en ooms.**

Bovendien moet worden opgemerkt dat, zelfs mocht aan bovenvermelde profielen van jouw vader en ooms toch enig geloof gehecht worden, quod non, dit voor jou nog steeds niet tot een internationaal beschermingsstatuut zou leiden. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of**

Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over **de problemen die je vader en ooms zouden hebben gekend**.

Zo verklaar jij dat jouw vader en oom K. beiden in het dorp werden doodgeschoten na de machtsovername door de Taliban (CGVS, p.27). Je vertelt dat jij pas twee maanden later op de hoogte werd gesteld van hun overlijden, omdat je familie je geen info gaf als je met hen sprak (CGVS, p.10). Het is onduidelijk om welke reden jouw familie je niet over dergelijke feiten wenste in te lichten, te meer het jouw eigen vader en oom betroffen én het de reden vormde waarom jij je land hebt ontvlucht. Bovendien was jij samen met je oom I. het land ontvlucht en waren jullie samen tot in Turkije (cfr supra). Dat hij jou evenmin heeft ingelicht over de ingrijpende gebeurtenissen binnen de familie, kan niet worden geloofd. Daarenboven is het merkwaardig dat je vader en oom simpelweg terugkeerden naar het dorp, hoewel jouw oom R. en I. (eveneens om andere redenen samen met jou) het land hadden ontvlucht. Gevraagd of je vader dan veiligheidsmaatregelen had genomen bij terugkeer naar het dorp tijdens de machtsovername, stel je dat hij niet veel kon doen (CGVS, p.27). Echter moge men verwachten dat iemand die werkzaam was bij de ANSF de veiligheidsrisico's kan inschatten bij een dergelijke omwenteling, en er vervolgens alles aan doet om die risico's in te perken; dat hij naar het dorp is gekomen, betekent niet dat hij niets van veiligheidsmaatregelen of voorzorgen kon nemen eens hij in het dorp was. Opnieuw overtuig jij niet.

Aangaande jouw oom I. stel je dat hij nog steeds in Turkije verblijft, nadat jij er drie jaar bij hem hebt verbleven (CGVS, p.12). Dat je oom I. in Turkije verblijft, toont niet aan om welke reden hij Afghanistan heeft verlaten en/of er niet kan/wil naar terugkeren.

Jouw oom R. is volgens je verklaringen in Pakistan (cfr. supra), echter leg jij hierover niet het minste begin van bewijs neer. Je wordt echter gevraagd stukken door te sturen naar het CGVS over de locatie van jouw familieleden in Pakistan - je moeder, broers en zussen zijn volgens jouw verklaringen immers bij je oom R. te Pakistan - gezien jij dagelijks contact hebt met hen via WhatsApp (CGVS, p.13). Het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen, en dient bijgevolg te concluderen dat jouw oom (en bijgevolg je moeder, broers en zussen, cfr. infra) zich meer dan waarschijnlijk niet in Pakistan bevinden doch mogelijks nog steeds in Afghanistan verblijven.

Wat **jouw situatie** betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel geloofwaardig, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van vroegere leden van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Daar er reeds geen geloof kan worden gehecht aan je vaders en ooms' werkzaamheden en hun overlijden/vertrek, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die daaruit volgden voor jou. Desalniettemin wijst het CGVS nog op onlogische en tegenstrijdige verklaringen over jouw eigen problemen, die het ongeloofwaardige karakter van je relaas bevestigen.

Zo vertel jij dat de dorpelingen reeds sinds lange tijd info gaven aan de Taliban over jullie familie en dat de Taliban jullie bijgevolg bedreigden via de moskee. Ze vroegen jouw familie om de werkzaamheden bij de overheid te stoppen, anders zouden ze de kinderen onthoofden, zo specificeer je (CGVS, p.10 & p.28). Deze bedreigingen waren reeds gaande vanaf jouw geboorte, waarbij de Taliban twee of drie keer per drie maanden langskwamen. Echter deden de Taliban niets tegen jullie familie omdat de voormalige overheid nog aan de macht was en men bang was van jouw familie. Men kan zich dan al de vraag stellen waarom ze dan toch langskwamen en wat het nut was van de bezoeken. Door jouw jonge leeftijd destijds werd jij gespaard, zo vertel je verder. Ze zouden hebben gedreigd je mee te nemen naar een berg en je daar te vermoorden. Tot twee maal toe gevraagd of deze bedreigingen aan jou gericht werden geuit via de moskee of op een andere wijze, kan je geen antwoord bieden. Je herhaalt wat je reeds vertelde. Je vervolgt dat deze bedreigingen gericht waren aan heel je familie en dat ze jou specifiek zouden ontvoeren als je naar school

zou gaan (CGVS, p.28). Echter dient geconcludeerd te worden dat indien de Taliban je werkelijk viseerden van kleins af aan, zij hiertoe ruimschoots de kans hebben gehad. Je vertelt namelijk dat je naar school bent gegaan in Afghanistan tot je het land hebt verlaten; dat is de locatie waar ze dreigden jou te ontvoeren om je vervolgens te vermoorden (CGVS, p.8). Je ging ook naar de madrasa (CGVS, p.9). Bijgevolg hadden zij de kans te doen met jou wat ze wilden. Nochtans zijn dergelijke zaken nooit gebeurd wat jouw eigen vrees tegensprekt.

Jouw ander motief voor het vertrek uit Afghanistan vlak voor de machtsovername, betreft **het wangedrag van jouw ooms I. en K.** (CGVS, p.11-12). Je oom K. heeft meisjes in het dorp aangerand. Wanneer hij een meisje mooi vond in het dorp, riep hij rond dat het zijn vrouw was. Omwille van hem werd jouw familie belasterd (CGVS, p.26). Echter verklaarde je eerder al dat je oom K. om het leven is gekomen vlak na de machtsovername (cfr. supra). Gevraagd of je familie na zijn vermeende overlijden nog problemen heeft gehad met de families van die meisjes, vertel je dat de problemen nog steeds aanwezig zijn (CGVS, p.26). Meer details gevraagd over deze problemen, antwoord je naast de kwestie en kan je geen concrete feiten en/of incidenten aanhalen. Je herhaalt dat die families niet voor de voormalige overheid werkten, en ze bijgevolg jouw familie niets konden aandoen voordat de machtsovername plaatsvond (CGVS, p.26-27), echter concretiseer je de problemen niet die jouw familie dan kende met hen na de machtsovername. Je stelt dat de familie van K. informant was voor de Taliban en dat de familie van J. (J. is de broer van de onteerde vrouw in kwestie) een gewone familie is (CGVS, p.26-27). Echter is het aldus onduidelijk welke invloed deze voorgehouden eerwaak had op jou en het gezin. Jij hebt niets te melden over mogelijke problemen die zijn voorgevallen met deze families na jouw vertrek hoewel je familie er nog is gebleven tot februari 2025, wat een periode van ongeveer drieënhalf jaar betreft. Bijgevolg kan jij op basis van het gedrag van jouw ooms geen persoonsgerichte vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Het CGVS wijst er bijkomend op dat jij in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend **familiaal netwerk**. Zoals eerder reeds aangehaald kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die jij en je familie kenden in Afghanistan, en bijgevolg evenmin aan het overlijden van je vader en oom en het vertrek van je familie uit Afghanistan omwille van die zogenaamde problemen. Zo vertel je dat je gezin sinds een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud naar Pakistan is gegaan om bij je oom R. te verblijven (CGVS, p.5 & p.11). Je kan geen preciezere locatie geven dan Peshawar. Je wordt gevraagd een meer specifiek adres op te vragen en dit na het persoonlijk onderhoud door te sturen, alsook foto's of andere stukken van jouw familie in Pakistan om te aan te tonen dat zij zich effectief daar bevinden en niet langer in Afghanistan vertoeven (CGVS, p.13 & p.31). Echter mocht het CGVS tot op heden geen enkele informatie ontvangen, hoewel jij bijna dagelijks contact onderhoudt met je familie via WhatsApp (CGVS, p.13). Daarenboven heb jij wel andere stukken verstuurd naar het CGVS omtrent jouw verblijf in Turkije, waardoor het CGVS jou wel degelijk in staat acht informatie te verzamelen (zie documenten). Verder heb je nog één paternale tante genaamd A. die in Shahidan verblijft samen met haar vier zonen (CGVS, p.13). Je hebt voorts drie maternale ooms in Afghanistan die eveneens in het dorp Shahidan verblijven (CGVS, p.14). Tot slot heb je nog twee maternale tantes in Qarghayi (CGVS, p.15). Het CGVS gaat er dan ook van uit dat u in Afghanistan nog steeds kan steunen op een sociaal-familiaal netwerk.

Ten slotte wordt jouw voorgehouden vrees ondermijnd door de vaststelling dat jij **verschillende landen bent doorgereisd** zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierbij dient specifiek aangestipt te worden dat jij een schoonbroer hebt genaamd A. die in Parijs verblijft en aldaar een beschermingsstatus heeft verkregen. Hij werkt er in een restaurant. Jij verbleef bij hem gedurende ongeveer vijftien dagen alvorens naar België te komen. Op de vraag om welke reden jij niet bij hem bent gebleven en, naar zijn voorbeeld, er ook niet om asiel hebt verzocht, stel je dat jij het moeilijk vindt ergens te blijven waar jij iemand kent. Dit is een wel zeer opvallend antwoord aangezien die persoon jou verder had kunnen helpen en/of begeleiden bij het indienen van een verzoek en de opvang en/of inburgering ter plekke. Dat jij dan net om die reden niet in Frankrijk wou blijven, is zeer vreemd. Bovendien was je oorspronkelijke plan naar Engeland te reizen, doch werd je dit afgeraden omwille van de bootreis (CGVS, p.16). Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat je naliet dit te doen, bijvoorbeeld in Frankrijk waar je een netwerk hebt en 15 dagen hebt gebleven, getuigt niet van een vrees voor vervolging in jouw hoofd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die jij neerlegt ter staving van je verzoek om internationale bescherming kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De documenten die de werkzaamheden van je vader en ooms dienen te staven werden reeds voorgaand besproken. Voorts leg jij je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument). Het CGVS stipt hierbij nogmaals aan dat dit slechts een kopie betreft en verwijst

wederom naar de informatie betreffende corruptie- en documentenfraude (cfr. supra). Jouw taskara toont verder niets aan over mogelijke problemen die jij zou hebben gehad in Afghanistan. De foto's die jouw verblijf in Turkije dienen aan te tonen, beelden jou samen met vrienden en je oom Imran af, niets meer en niets minder. Verder leg jij nog een oude familiefoto neer van je vader met zijn broers en zus. Echter kan hieruit niet worden afgeleid wie deze personen precies zijn, noch of het dezelfde personen zijn die in de verschillende beelden van soldaten van de vorige overheid voorkomen. Bijgevolg heeft ook dit weinig bewijswaarde.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van

deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de

machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query **Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI**

Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde naar school en naar de madrasa ging (CGVS, p.8-9). Daarnaast ging jij boodschappen doen in de winkel. In de avond ging je gewoonlijk naar een privé cursus om te leren lezen en schrijven (CGVS, p.9).

Bovendien verklaar jij afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, district Qarghayi, dorp Shahidan. Uit jouw verklaringen blijkt dat de Taliban sinds jouw geboorte aanwezig waren in het dorp, net als de overheid. Zo verduidelijk jij dat veel mensen betrokken waren bij de Taliban (CGVS, p.8). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door je jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van minder dan een half jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daarnaast heb jij ook nog een netwerk in je regio van herkomst (cfr supra), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Wat betreft je verblijf in België stipt het CGVS allereerst aan dat jij sinds oktober 2024 in België vertoeft, wat minder dan een half jaar is (zie administratie dossier). Jij verklaart dat je ongeveer drieënhalf jaar in Turkije hebt gewoond, waar jij je tijd spendeerde met je oom I. die eveneens uit Afghanistan komt (CGVS, p.12 & p.18). Je verklaart moslim te zijn en de islam te praktiseren in de vorm van het gebed. Je bent twee keer naar de moskee in jouw buurt gegaan (CGVS, p.6). In België ging je reeds een korte periode naar school, maar je hebt momenteel een pauze ingelast omwille van je zorgen over je familie. Je bent van plan de draad weer op te pikken (CGVS, p.9). Voorts gevraagd of je al dan niet bent veranderd in je zijn of je denkwijze gezien je reeds een tijd buiten Afghanistan verblijft, antwoord je dat er niets is veranderd in je leven, behalve dat jij je geen zorgen meer maakt dat je teruggestuurd zal worden naar Afghanistan (CGVS, p.29). Gevraagd of er dingen zijn die je graag doet die verboden zijn in Afghanistan, verklaar jij dat niets verboden is in Afghanistan (CGVS, p.29). Het CGVS merkt nog op dat wanneer je werd gevraagd of er nog andere problemen zijn waardoor je het land hebt verlaten óf waardoor jij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, jij nergens verwijst naar je verblijf in België (CGVS, p.29).

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt voorts dat jij nergens aanhaalt dat je verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Bovendien dient deze vrees voor vervolging geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, indien jij dit wel zou aanhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 1,12° 48, 48/3, 48/4, 48/5, § 6, 48/6, § 5, 48/9, § 4 en 57/1, § 4, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1.A. §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en de onderzoeksplichten.

Verzoeker verschaft een samenvatting van zijn vluchtmotieven.

Vervolgens gaat hij in op het risicoprofiel van familieleden van personen geassocieerd met de vroegere regering. Hij citeert uit landeninformatie. Verder verschaft verzoeker een theoretisch overzicht van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker schetst zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Hij gaat in op het hoger belang van het kind en stelt dat moet worden gewerkt met realistische verwachtingen.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingenstatus.

Hij geeft de motieven weer van de bestreden beslissing aangaande de werkzaamheden van zijn vader en ooms, evenals op het wangedrag van zijn oom K., en tracht deze te weerleggen of uit te klaren. Hij gaat in op de door hem neergelegde documenten.

Verzoeker verschaft volgende tussenconclusie:

“Uit de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker consistente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn persoonlijke situatie en die van zijn familie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, zijn verklaringen coherent en in overeenstemming met de beschikbare objectieve informatie over Afghanistan. De geloofwaardigheid van verzoeker betreft zowel: - de werkzaamheden van zijn vader, ooms en grootvader voor de voormalige Afghaanse regering; - het feit dat meerdere mannelijke familieleden na de machtsovername zijn omgebracht door de Taliban; - zijn eigen bedreigde positie als minderjarige afkomstig uit een pro-regeringsfamilie; - de herhaalde en ernstige bedreigingen die hij persoonlijk ontving, verspreid via de moskee, ook op jonge leeftijd; - de rol van lokale informanten die de Taliban van informatie voorzagen, zoals uitdrukkelijk door verzoeker verklaard; - de impact van sociale spanningen, eerwraak en religieuze marginalisering op zijn veiligheid. Verzoeker heeft ondanks zijn jonge leeftijd tijdens het onderhoud concrete informatie gegeven over het werk van zijn vader, van zijn ooms en over de omstandigheden van hun dood of vlucht. Dat hij niet over alle details beschikte, is logisch gezien zijn leeftijd (13 bij vertrek, 16 bij onderhoud), de culturele context, en de beperkte toegang tot informatie tijdens zijn jeugd. De verwerende partij heeft zijn verklaringen echter niet beoordeeld met de noodzakelijke objectiviteit, individualiteit en onpartijdigheid zoals vereist onder artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet. Zij heeft gefaald in: - het afstemmen van haar onderzoek op de minderjarigheid van verzoeker, met name wat betreft de geloofwaardigheidscriteria (zoals detailniveau, consistentie en focus); - het actief onderzoeken en verduidelijken van zogenaamd vage of tegenstrijdige verklaringen, onder meer over het werk van zijn oom K; - het naleven van haar samenwerkingsplicht zoals verduidelijkt in het arrest M.M. van het HvJ-EU, door geen relevante COI-bronnen te raadplegen over cultuurgebonden fenomenen zoals eerwraak (badal), tribal conflict of samenwerking van lokale actoren met de Taliban; - het toepassen van het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid, door onrealistisch hoge verwachtingen te stellen aan een kwetsbare minderjarige in asielprocedure. Gezien de structurele bedreigingen, zijn familiegeschiedenis, de context van etnische rivaliteit, religieuze uitsluiting en Taliban-infiltratie op dorpsniveau, is die drempel ruimschoots bereikt. Verzoeker behoort tot een duidelijke risicogroep zoals omschreven in talrijke COI-bronnen, en zijn persoonlijke profiel – als kind van geveerde militairen en doelwit van bedreigingen – toont dat hij reëel gevaar loopt op vervolging bij terugkeer. 34 Gelet op de verstrekte bewijselementen, de structurele tekortkomingen in de beoordeling van de verwerende partij, de objectieve bronnen, de jonge leeftijd van de verzoeker, zijn status als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en het reëel risico op vervolging bij terugkeer, dient verzoeker erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn familiaal netwerk. Hij wijst op het risico voor terugkerende kinderen zonder adequate opvang of familiebanden. Hij gaat tevens in op het motief in de bestreden beslissing aangaande de laattijdigheid van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees in verband met “verwestering”.

Hij wijst erop dat hij Afghanistan reeds ruim vier jaar geleden heeft verlaten en bespreekt landeninformatie in verband met personen die worden gepercipieerd als verwesterd of van wie wordt vermoed dat zij de morele en/of maatschappelijke normen hebben overschreden. Verzoeker stelt dat er hierover te weinig vragen werden gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoeker geeft verdere details over zijn integratie in de Belgische samenleving.

Verzoeker gaat ten slotte in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij bespreekt de veiligheidssituatie in Afghanistan en Laghman, evenals de humanitaire en sociaaleconomische crisis in het land.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 19 november 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgend rapport “*SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025*” en er de weblink van vermeldt. Hij gaat in op de situatie van terugkeerders.

3.2. Verzoeker maakt op 20 november 2025 ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waar hij ingaat op de situatie in Afghanistan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: *“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: *“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, RvV 296 667 - Pagina 21 administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”* (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn). Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt: *“Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”* Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt: *“Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”* Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

4.5. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: “*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde ‘protection officer’, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.*” Na een lezing van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad deze beoordeling bij. Door louter zijn leeftijd te benadrukken, evenals te citeren uit diverse internationaalrechtelijke en nationaalrechtelijke bepalingen en beginselen, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, teneinde hem toe te laten op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

4.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4.7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan daarom worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de taliban naar aanleiding van de voormalige werkzaamheden van zijn vader en ooms, evenals vanwege het losbandige gedrag van zijn ooms K. en I. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De Raad herinnert er vooreerst aan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben. Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen verder bewijswaarde ontzeggen aan een door een partij bijgebracht stuk, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit biedt (RvS 26 september 2024, nr. 260.817). De commissaris-generaal wijst er in deze terecht op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie verwijzing in de bestreden beslissing, via consulteerbare weblink, COI Focus “Afghanistan: corruptie en documentenfraude”, 13 september 2024), volgt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken, waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Uit het geheel van wat voorafgaat volgt duidelijk dat de door verzoeker neergelegde documenten van de tewerkstelling van zijn vader en ooms onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, zodat de bewijswaarde ervan dan maar ook zeer beperkt is. Deze beperkte bewijswaarde wordt nog bijkomend ondersteund doordat enkel kopieën – die bovendien moeilijk leesbaar zijn – voorliggen, waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kan worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Ook de taskara's betreffen slechts kopieën. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat de voorgelegde foto's – waarbij aan privéfoto's hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht, vanwege de mogelijkheid tot enscenering – evenmin van aard zijn om aan te tonen dat zijn vader en ooms bij de ANSF hebben gewerkt.

5.1.3. Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorliggende stukken wegens de inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.4. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal evenwel bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

- (a) er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader en ooms, waarbij (i) verzoeker niet veel bijzonderheden kwijt kan over zijn vaders werk; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS, evenals doorheen zijn verklaringen op het CGVS, omtrent de tewerkstelling van zijn oom I.; (iii) verzoeker vaag blijft over het werk van zijn oom I., niettegenstaande dat zij lange tijd hebben samengewoond in Turkije; (iv) verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn oom R. en zijn oom K. tevens bijzonder vaag en onduidelijk zijn;
- (b) zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoekers vader en ooms, leidt deze enkele vaststelling nog niet tot een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, waarbij (i) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader en ooms hebben gekend; (ii) het onduidelijk is waarom verzoekers familie verzoeker niet eerder hebben geïnformeerd over de dood van zijn vader en oom K.; (iii) het merkwaardig is dat verzoekers vader en oom K., als personen werkzaam bij de ANSF, na de machtsovername door de taliban simpelweg terugkeerden naar hun dorp, zonder bijkomende veiligheidsmaatregelen of voorzorgen; (iv) de enkele omstandigheid dat verzoekers oom I. in Turkije verblijft, toont niet aan om weke reden hij Afghanistan heeft verlaten; (v) verzoeker kan niet het minste bewijs voorleggen van het verblijf van zijn oom R., zijn moeder en broers en zussen in Pakistan, niettegenstaande dat hij dagelijks contact heeft met hen; (vi) verzoeker onlogische en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn eigen problemen; (vii) het niet duidelijk is waarom de taliban verzoeker reeds sinds zijn geboorte bedreigt met de dood, maar nooit enige stappen hebben ondernomen om deze bedreigingen effectief uit te voeren, niettegenstaande dat zij hiertoe ruimschoots de kans hebben gehad;
- (c) het onduidelijk is welke invloed de voorgehouden eerwraak in verband met het wangedrag van zijn ooms K. en I. enige invloed had op verzoeker en zijn gezin, waarbij verzoeker niets te melden heeft over problemen

die zijn voorgevallen met de betrokken families na zijn vertrek, hoewel zijn gezin er nog is gebleven tot februari 2025 en dus een periode van ongeveer drieënhalf jaar;

(d) verzoeker nog kan rekenen op een familiaal netwerk in Afghanistan, aangezien (i) geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hij en zijn familie kenden aldaar en bijgevolg evenmin aan het overlijden van zijn vader en oom en het vertrek van zijn familie uit Afghanistan omwille van deze problemen; (ii) verzoeker verklaarde nog één paternale tante, drie maternale ooms en twee maternale tantes te hebben in Afghanistan.

5.1.5. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

5.1.6. Verzoeker wijst doorheen zijn verzoekschrift op zijn jonge leeftijd, toen de feiten zich voordeden, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud. In deze wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen en dat deze voogd, evenals verzoekers advocaat, aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud. Beiden kregen de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of opmerkingen te formuleren. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd zo uitdrukkelijk aan de voogd en de advocaat gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen. Zowel de voogd als de advocaat hebben verzoekers jonge leeftijd benadrukt en verzoekers voogd sprak van aandachtsproblemen, doch er werden geen concrete bezwaren of opmerkingen geformuleerd over het verloop van het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt verder aan dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor en de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker voldoende oog hadden voor zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals hij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 31).

5.1.7. De Raad benadrukt verder de omstandigheid dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende ruim drie jaar tezamen met zijn oom I. in Turkije heeft verbleven, evenals dat hij dagelijks in contact staat met zijn moeder en familie in Pakistan (zie NPO, p. 13 en 18). In het licht van deze omstandigheden, kon de commissaris-generaal wel degelijk verwachten dat verzoeker meer concrete en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de werkzaamheden van zijn vader en ooms bij het ANSF. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker zowel bij zijn oom I. als bij zijn oom R. en moeder in Pakistan meer gedetailleerde informatie zou hebben trachten te bekomen, met het oog op de behandeling van zijn beschermingsverzoek alhier. Dit werd ook door de *protection officer* aangekaart, waarbij werd gevraagd of verzoeker, die misschien via zijn voogd of advocaat heeft ontdekt dat hij veel informatie moet geven bij een beschermingsverzoek, pogingen heeft ondernomen meer informatie te bekomen. Verzoeker beaamt dat hem werd aangeraden om zijn paternale oom te bellen, doch geeft aan dat hij wel heeft gevraagd om documenten door te sturen, maar niet verder heeft gevraagd naar hun werk (zie NPO, p. 23). Dit mocht nochtans van verzoeker worden verwacht. Verzoeker kan zich in deze ook niet verschuilen achter de Afghaanse cultuur, waar kinderen zelden vragen stellen aan hun ouders of andere familieleden over hun beroepsleven. Er kan immers worden aangenomen dat dergelijke conversaties wel worden gevoerd, wanneer verzoeker hier in België een beschermingsverzoek indient en zo concreet mogelijke verklaringen dient af te leggen over de door hem voorgehouden feiten en problemen. Er kan verder ook niet blijken dat verzoekers contacten met zijn familieleden eerder beperkt blijven tot basisinformatie. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de WhatsApp gesprekken geenszins beperkt zijn tot vluchtige gesprekken, waar geen ruimte zou zijn voor uitgebreide bevragingen. Zo verklaarde verzoeker bijvoorbeeld dat hij vaak zijn TikTok scherm deelt met zijn zus en broers, zodat ze allemaal samen een serie kunnen kijken (zie NPO, p. 13).

5.1.8. Door verder louter zijn verklaringen te herhalen, de mening te zijn toegedaan dat deze verklaringen wel degelijk voldoende gedetailleerd en geloofwaardig zijn, evenals te poneren dat de commissaris-generaal onredelijk hoge verwachtingen toepast, zonder rekening te houden met de culturele, sociale en psychologische barrières die verzoeker verhinderen om gedetailleerde militaire informatie te verkrijgen, brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Verder brengt verzoeker niets dienstig in

tegen de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent het precieze werk van zijn oom I. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: “ Zo stel je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk dat jouw oom op de luchthaven van Bagram werkzaam was samen met de buitenlandse troepen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Vervolgens verklaar jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS het volgende: Hij werkte een tijdje in Bagram in de gevangenis en was betrokken om de gevangenen te slagen en vervloeken. Hij heeft zelfs de hoofdleder van de zelfmoordaanslagen vervloekt, zijn naam is Hakan” (CGVS, p.12). Jij vervolgt dat hij een soldaat was en dat hij daar af en toe ging bewaken. Voorts vocht hij ook op andere plaatsen (CGVS, p.12). Verduidelijking gevraagd over deze inconsistentie aangaande diens preciese taken ontken jij de vorige verklaringen. Je stelt dat jij ook bij de DVZ hebt gesproken over de gevangenis van Bagram (CGVS, p.22). De loutere ontkenning van jouw voorgaande verklaring biedt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarenboven heb jij een kopie ontvangen van de vragenlijst (zie ontvangstbewijs vragenlijst d.d. 18/12/2024 in het administratief dossier) en had je aldus de kans - al dan niet met de hulp van jouw voogd en/of advocaat - om dit na te lezen en, indien nodig, correcties door te geven aan het CGVS nog voor jouw persoonlijk onderhoud plaatsvond. Echter, ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd jou gevraagd hoe het onderhoud bij de DVZ was verlopen, waarop jij antwoordde dat het goed ging. Wanneer je gevraagd wordt of je correcties wilt doorgeven over dit interview, stel je van niet (CGVS, p.5). (...) Vervolgens, ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wissel je van verklaringen en zijn deze niet gelijklopend. Zo stel je dat je oom I. wel degelijk in Bagram heeft gewerkt waar hij samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p.23). Om meer verduidelijking gevraagd, stel je het volgende: “Ik zei nooit dat hij in de gevangenis werkte, maar in Bagram. De gevangenis waren in de verschillende provincies van AFG, in alle 34 provincies.” (CGVS, p.24). Gewezen op je voorgaande verklaringen, nl. dat je toen stellig was dat je oom I. een tijdlang in Bagram in de gevangenis had gewerkt, geef je toe je dat dit inderdaad jouw verklaringen zijn. Je herhaalt dat je oom de gevangenen in de gevangenis van Bagram heeft geslagen en toegetakeld (CGVS, p.24). Je steeds wisselende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw relaas op dit vlak. Dat jij er op wijst dat in het Pashtou er twee verschillende woorden voor ‘gevangenis’ bestaan, nl. ‘zندان’ en ‘mahbaz’, verandert niets aan de vastgestelde inconsistentie (CGVS, p. 26).” Door in zijn verzoekschrift een interpretatie van zijn verklaringen naar voor te schuiven, die de tegenstrijdige verklaringen moet doen samensmelten, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen, noch brengt hij hiermee een afdoende verschoningsgrond aan voor deze vaststellingen, die steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan niet worden gevolgd, waar hij stelt dat de vermeende tegenstrijdigheid eerder te wijten is aan semantiek, interpretatieverschillen en verwarring.

5.1.9. Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoekers vader en ooms bij de ANSF hebben gewerkt, *quod non in casu*, stelde de commissaris-generaal terecht vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA “Afghanistan: Country Focus” van januari 2022, p. 45-48; EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 56-71; EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-30, EUAA “Afghanistan: Country Focus, november 2024, p. 90-91). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Een individualiseringsvereiste blijft hier van toepassing; het risico moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bijgevolg moet in de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, rekening worden gehouden met concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend (kunnen) zijn. Het is hierbij niet aan de commissaris-generaal of de Raad, doch wel aan verzoeker zelf om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

5.1.10. Verzoeker brengt niets dienstig in tegen de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing dat: “ Omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de problemen die je vader en ooms zouden hebben gekend.

Zo verklaar jij dat jouw vader en oom K. beiden in het dorp werden doodgeschoten na de machtsovername door de Taliban (CGVS, p.27). Je vertelt dat jij pas twee maanden later op de hoogte werd gesteld van hun overlijden, omdat je familie je geen info gaf als je met hen sprak (CGVS, p.10). Het is onduidelijk om welke reden jouw familie je niet over dergelijke feiten wenste in te lichten, te meer het jouw eigen vader en oom betroffen én het de reden vormde waarom jij je land hebt ontvlucht. Bovendien was jij samen met je oom I. het land ontvlucht en waren jullie samen tot in Turkije (cfr supra). Dat hij jou evenmin heeft ingelicht over de ingrijpende gebeurtenissen binnen de familie, kan niet worden geloofd. Daarenboven is het merkwaardig dat je vader en oom simpelweg terugkeerden naar het dorp, hoewel jouw oom R. en I. (eveneens om andere

redenen samen met jou) het land hadden ontvlucht. Gevraagd of je vader dan veiligheidsmaatregelen had genomen bij terugkeer naar het dorp tijdens de machtsovername, stel je dat hij niet veel kon doen (CGVS, p.27). Echter moge men verwachten dat iemand die werkzaam was bij de ANSF de veiligheidsrisico's kan inschatten bij een dergelijke omwenteling, en er vervolgens alles aan doet om die risico's in te perken; dat hij naar het dorp is gekomen, betekent niet dat hij niets van veiligheidsmaatregelen of voorzorgen kon nemen eens hij in het dorp was. Opnieuw overtuig jij niet.

Aangaande jouw oom I. stel je dat hij nog steeds in Turkije verblijft, nadat jij er drie jaar bij hem hebt verbleven (CGVS, p.12). Dat je oom I. in Turkije verblijft, toont niet aan om welke reden hij Afghanistan heeft verlaten en/of er niet kan/wil naar terugkeren.

Jouw oom R. is volgens je verklaringen in Pakistan (cfr. supra), echter leg jij hierover niet het minste begin van bewijs neer. Je wordt echter gevraagd stukken door te sturen naar het CGVS over de locatie van jouw familieleden in Pakistan - je moeder, broers en zussen zijn volgens jouw verklaringen immers bij je oom R. te Pakistan - gezien jij dagelijks contact hebt met hen via WhatsApp (CGVS, p.13). Het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen, en dient bijgevolg te concluderen dat jouw oom (en bijgevolg je moeder, broers en zussen, cfr. infra) zich meer dan waarschijnlijk niet in Pakistan bevinden doch mogelijks nog steeds in Afghanistan verblijven.

Wat jouw situatie betreft kan worden opgemerkt dat, indien wel geloofwaardig, familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid verklaart te zijn van vroegere leden van het ANSF, hetgeen je aldus niet aannemelijk maakt, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Daar er reeds geen geloof kan worden gehecht aan je vaders en ooms' werkzaamheden en hun overlijden/vertrek, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die daaruit volgden voor jou. Desalniettemin wijst het CGVS nog op onlogische en tegenstrijdige verklaringen over jouw eigen problemen, die het ongeloofwaardige karakter van je relaas bevestigen.

Zo vertel jij dat de dorpelingen reeds sinds lange tijd info gaven aan de Taliban over jullie familie en dat de Taliban jullie bijgevolg bedreigden via de moskee. Ze vroegen jouw familie om de werkzaamheden bij de overheid te stoppen, anders zouden ze de kinderen onthoofden, zo specificeer je (CGVS, p.10 & p.28). Deze bedreigingen waren reeds gaande vanaf jouw geboorte, waarbij de Taliban twee of drie keer per drie maanden langskwamen. Echter deden de Taliban niets tegen jullie familie omdat de voormalige overheid nog aan de macht was en men bang was van jouw familie. Men kan zich dan al de vraag stellen waarom ze dan toch langskwamen en wat het nut was van de bezoeken. Door jouw jonge leeftijd destijds werd jij gespaard, zo vertel je verder. Ze zouden hebben gedreigd je mee te nemen naar een berg en je daar te vermoorden. Tot twee maal toe gevraagd of deze bedreigingen aan jou gericht werden geuit via de moskee of op een andere wijze, kan je geen antwoord bieden. Je herhaalt wat je reeds vertelde. Je vervolgt dat deze bedreigingen gericht waren aan heel je familie en dat ze jou specifiek zouden ontvoeren als je naar school zou gaan (CGVS, p.28). Echter dient geconcludeerd te worden dat indien de Taliban je werkelijk viseerden van kleins af aan, zij hiertoe ruimschoots de kans hebben gehad. Je vertelt namelijk dat je naar school bent gegaan in Afghanistan tot je het land hebt verlaten; dat is de locatie waar ze dreigden jou te ontvoeren om je vervolgens te vermoorden (CGVS, p.8). Je ging ook naar de madrasa (CGVS, p.9). Bijgevolg hadden zij de kans te doen met jou wat ze wilden. Nochtans zijn dergelijke zaken nooit gebeurd wat jouw eigen vrees tegenspreekt."

Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling maakt, door aan te nemen dat elk voormalig ANSF lid per definitie gegronde risico-inschattingen kan maken en veiligheidsmaatregelen zou treffen, kan hij niet overtuigen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat van voormalige ANSF leden kan worden verwacht dat zij een zekere inschatting zouden kunnen maken van de veiligheidssituatie volgend op de overname door de taliban en dat zij niet zomaar zouden terugkeren naar hun geboortedorp, zonder minstens grondige veiligheidsmaatregelen te nemen. In het licht van de omstandigheden na de machtsovername en gelet ook op de verklaringen van verzoeker dat de taliban steeds aanwezig was in zijn dorp en reeds jarenlang op de hoogte waren van de werkzaamheden van zijn vader en ooms, kan verzoeker niet overtuigen in zijn uiteenzetting dat het niet onlogisch is dat iemand tijdelijk terugkeert naar zijn huis om familie of goederen op te halen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift zelf naar een klimaat, meteen volgend op de machtsovername, waar de taliban gerichte huiszoekingen deed en voormalige leden van de veiligheidsdiensten viseerden. Dat individuen die reeds jarenlange ervaring binnen de veiligheidsdiensten hebben, in dergelijke context geen enkele veiligheidsmaatregelen zouden treffen, alvorens terug te keren naar hun geboortedorp, waar hun werkzaamheden steeds gekend waren, is onaannemelijk. Door verder louter te herhalen dat zijn familie hem pas na twee maanden heeft geïnformeerd over de dood van zijn vader en oom K., brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Verzoeker meent verder dat het gebrek aan bewijsstukken over het verblijf van zijn gezin in Pakistan niet betekent dat deze verklaring onwaar is. Evenwel kan wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij minstens een begin van bewijs hiervan voorlegt, gelet enerzijds op het dagelijkse contact dat hij met zijn gezin onderhoudt en anderzijds de uitdrukkelijke vraag van de *protection officer* om dergelijke bewijsstukken voor te leggen (zie NPO, p. 32). Ook bij huidig verzoekschrift worden geen stukken voorgelegd, ter staving

van het verblijf van zijn gezin in Pakistan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker alleszins verklaarde dat zijn moeder, broers en zussen tot februari 2025 in Afghanistan hebben verbleven en dat zij in de jaren na de machtsovername in Surkahan geen problemen hebben gekend (zie NPO, p. 28-29). Wat betreft zijn eigen problemen, stelt verzoeker dat de dreiging van ontvoering of executie zich niet noodzakelijk dient te hebben voltrokken om als ernstig te worden beschouwd. Evenwel klaart hij hiermee niet uit waarom de taliban reeds sinds zijn geboorte zouden dreigen om verzoeker te ontvoeren en te doden, indien zijn familie niet zouden stoppen met hun werkzaamheden, doch deze bedreigingen nooit hebben uitgevoerd, ondanks dat zij hiervoor ruimschoots de kans hadden. De Raad ziet ook niet in waarom de taliban stelselmatig jarenlang dergelijke bedreigingen zouden uiten, indien zij niet bij machte waren deze uit te voeren. De Raad wijst er in deze ook op dat verzoeker verklaarde dat veel mensen bij de taliban waren betrokken in zijn dorp (zie NPO, p. 8). Rekening houdend met wat voorafgaat, kan verzoeker zichzelf niet het profiel aanmeten van iemand die *“uit een openlijk pro-regeringsgezinde familie komt, van wie meerdere mannelijke familieleden reeds gevisieerd of gedood zijn, en die zelf het voorwerp was van bedreigingen”*, teneinde zijn vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

5.1.11. Wat betreft de problemen gelinkt aan het wangedrag van zijn ooms I. en K. en de daaruit voortvloeiende eerwraak, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn verklaringen en het schetsen van het concept van *“bada”*, dat diepgeworteld is in de pashtunwali-cultuur, doch verzoeker gaat volstrekt voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat *“Jij hebt niets te melden over mogelijke problemen die zijn voorgevallen met deze families na jouw vertrek hoewel je familie er nog is gebleven tot februari 2025, wat een periode van ongeveer drieënhalve jaar betreft. Bijgevolg kan jij op basis van het gedrag van jouw ooms geen persoonsgerichte vrees voor vervolging aannemelijk maken.”* Ook naar aanleiding van zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen enkele concrete elementen aan die erop wijzen dat zijn familie ten gevolge hiervan problemen heeft ondervonden.

5.1.12. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt ook de Raad vast dat kan worden aangenomen dat verzoeker nog op een ondersteunend familiaal netwerk kan rekenen. De Raad verwijst hiertoe naar de motieven van de commissaris-generaal, die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op het profiel van een kind zonder adequate opvang of familiebanden. Evenmin kan verzoeker voorhouden dat de lokale context vijandig is ten aanzien van zijn familie (zie *supra*). Verzoeker brengt verder ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zijn ruimere familieleden niet kunnen worden beschouwd als een ondersteunend netwerk.

5.1.13. Wat ten slotte de laattijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming betreft, kan de Raad verzoeker volgen dat dergelijks niet noodzakelijkerwijze moet worden geïnterpreteerd als een teken van kwade trouw of ongeloofwaardigheid. Er kan evenwel wel worden verwacht dat verzoeker een aannemelijke uitleg kan verschaffen voor het laattijdig karakter van zijn verzoek. Verzoeker blijft hiertoe *in casu* in gebreke. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, verbleef verzoeker eerst in Frankrijk bij zijn schoonbroer, die aldaar een beschermingsstatuut heeft. De verklaring dat hij aldaar geen verzoek om internationale bescherming wilde indienen, omdat hij het moeilijk vindt ergens te verblijven waar hij iemand kent, is onaannemelijk.

5.1.14. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.1.15. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, treedt de Raad de beoordeling die de commissaris-generaal hiervan in zijn beslissing heeft gemaakt bij. Deze beoordeling wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

5.1.16. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd gevisieerd door de taliban of dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. De Raad acht het motief in de bestreden beslissing dat betrekking heeft op

verzoekers verklaringen omtrent de milities in het kader van de tewerkstelling van zijn oom R. als overtollig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.17. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift verder melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.18. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt

hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan

ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen*

Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en

investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet

gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

5.1.19. *In casu* blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan slechts ongeveer 13 jaar was en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 2 oktober 2024 16 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 17 jaar. Zijn leeftijd wordt als dusdanig niet betwist, evenmin werd een leeftijdsonderzoek verricht. Verzoeker verblijft sinds oktober 2024 in België, aldus iets meer dan een jaar. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht en brengt hij dit nog steeds door. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.20. Hoewel de Raad terdege rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker, impliceert deze enkele omstandigheid nog niet *ipso facto* dat er sprake is van een beschermingsnood. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom zijn verblijf hier en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.21. Het louter verwijzen naar zijn leeftijd en verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat er onvoldoende elementen voorliggen, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin liggen voldoende concrete elementen voor, op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de thans binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk bevraagd over de invulling van leven hier in België (zie NPO, p. 9). Verzoeker gaf aan dat hij hier niets van hobby's of bezigheden doet en dat hij slechts korte tijd naar school is gegaan (zie NPO, p. 9). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij opnieuw naar school wilde gaan, doch hiervan liggen geen bewijsstukken voor. Verzoeker verklaarde ter terechtzitting op 20 november 2025 wel dat hij sinds een paar weken opnieuw naar school gaat. Ook hier liggen evenwel geen stukken van voor. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker ook gevraagd of hij veranderd is in hoe hij denkt over de wereld of over hoe hij is, sinds hij in België verblijft. Verzoeker antwoordde hierop dat niets is veranderd in zijn leven en dat hij geen problemen zal kennen omwille van zijn verblijf hier. Gevraagd of er dingen zijn die hij hier in België graag doet en die hij in Afghanistan niet mag doen, geeft hij aan dat niets verboden is in Afghanistan (zie NPO, p. 29). Het betoog in het verzoekschrift, dat hij gebruik maakt van diensten van prostituees, dat hij cannabis en sigaretten rookt, dat hij sporadisch pillen consumeert en dat hij actief deelneemt aan het Belgische uitgaansleven, is niet meer dan een louter *post factum* bloot betoog. Dit wordt

bovendien ook niet opnieuw herhaald door verzoeker ter terechtzitting, wanneer hem wordt gevraagd naar hoe zijn leven er in België uitziet.

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen *kan* hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat de *in casu* voorliggende verklaringen onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen.

5.1.22. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2024, *in casu* iets meer dan één jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, ook al zijn deze intussen aanzienlijk aangescherpt. Dat verzoeker zijn herkomstland reeds vier jaar geleden verliet, doet hieraan geen afbreuk. Er kan worden aangenomen dat verzoeker ook nog een familiaal netwerk heeft (zie *supra*).

5.1.23. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.24. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.25. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.26. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.27. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling doorprikt of op grond waarvan kan worden gesteld dat deze niet langer actueel is.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES